

Σχολείο ή συμμορίες;

Παιδιά και παιδεία. Τά παιδιά και παίζουν και εκπαιδεύονται. Η πιό όμορφη ηλικία φιλοξενείται στα σχολεία. Τά μικρά παιδιά του νηπιαγωγείου και του δημοτικού μέ την **άθωότητά** τους έχουν προσληπτική ικανότητα. Καλλιεργημένη παιδικότητα μεταφέρεται στο σχολείο. Και εκπαιδευμένη άθωότητα έπιστρέφει στο σπίτι. Αυτό σημαίνει, ότι δέν βρίσκει ο καλός δάσκαλος «άγαθή γη», γιά νά σπείρη τίς γνώσεις και τό ήθος, άν ή **οικογένεια** δέν έτοιμάζη τό μικρό μαθητή μέ χριστιανική άγωγή. Και τό αντίθετο βέβαια: Δέν μπορεί ή οικογένεια νά στερεώσει ήθικέσ αξίες μέσα στο παιδί, άν ο **δάσκαλος** είναι άθεος και άπαιδευτος. Στην τελευταία περίπτωση ο εκπαιδευτικός άποδομεί, δέν οικοδομεί.

• Τά μικρά παιδιά, όταν ούτε στο σπίτι βρίσκουν Χριστό ούτε στο σχολείο άκούνε γιά χριστιανική πίστι και χαρούμενη ήθική ζωή, φτάνοντας στην **έφηβεία** άφήνονται στην τύχη των έξωσχολικών ή και έσωσχολικών **συμμοριών**. Τεράστιος τίτλος σέ ήμερήσια έφημερίδα φανερώνει την τραγικότητα του άνεξέλεγκτου έγκλήματος μεταξύ μαθητών γυμνασίου και λυκείου. Ο τίτλος: **«Συμμορίες εκτός έλέγχου στα σχολεία»**.

• Σέ πρότυπο λύκειο τής Αθήνας συμβαίνει στις 11 Νοεμβρίου τό περιστατικό: Στο διάλειμμα τρεις «νταήδες» τής Β' λυκείου δρούν άνενόχλητοι. Ο ένας θέλει ν' άρπάξη τή ζακέτα κάποιου μαθητή. «Άφησέ με ήσυχο», του λέει εκείνος. Και ο νταής του άντιτείνει: **«Έμένα θά μέ σέβεσαι»**. Ο άδελφός του ένοχλουμένου μαθητή, λίγο μεγαλύτερος, έπεμβαίνει νά ύποστηρίξη τόν άδελφό του. Εισπράττει μιά γροθιά στο μάτι. Ο νταής κλείνει συγχρόνως τό μάτι στα άλλα δύο μέλη τής συμμορίας νά όρμήξουν. Κλωτσιές, μπουνιές, σέ λίγο και μαχαιριές ακολουθούν! Και φυσικά ή άπειλή: **«Όπου σέ πετυχαίνουμε θά ύποφέρης...»**.

• Τί νά κάνουν οί καθηγητές και ή διεύθυνσις του σχολείου; Δέχονται εύθειεσ άπειλέσ από τίς **μαθητικέσ συμμορίες**. Νά έπεμβή ή Αστυνομία; Και λοιπόν; Είναι πλέον τόσες οί συμμορίες των ύπό εκκώλαψι τρομοκρατών, ώστε δέν μπαίνουν σέ **«τάξι»** οί μικροί συμμορίτες. Και νά φαντασθήτε, ότι πρόκειται γιά παιδιά 14 και 16 έτών!

• Δέν είναι φυσικά ή πλειονοψηφία των μαθητών, πού αντί γιά βιβλία στο σακκίδιό τους έχουν μαχαιρία και ρόπαλα. Τό φαινόμενο όμως όλο και ξαπλώνεται. Ρωτάνε οί διευθυντές των σχολείων και οί λοιποί καθηγητές:

—Τί νά κάνουμε; Νά τους τιμωρήσουμε μέ άποβολή; Τί νόημα έχει ή **άποβολή** σέ κάποιον πού έχει ήδη 150 άπουσιές; Νά τόν διώξουμε από τό σχολείο; Τό νά αλλάξη ένας τέτοιος μαθητής σχολείο, δέν είναι λύσις. Είναι **μετάθεσις** του προβλήματος σέ άλλο σχολικό περιβάλλον. Νά τιμωρήσουμε ένα μαθητή, πού κάνει βανδαλισμούς; Χρειάζεται νά περάσουν πέντε μέρες νά συγκληθή ο Σύλλογος των καθηγητών. Στο μεταξύ αυτός συνεχίζει νά βανδαλίζη... Νά καλέσουμε τή Αστυνομία; Τότε είναι πού έσωσχολικές συμμορίες θά ένωθούν μέ έξωσχολικούς άναρχικούς και ή θά μάς κάψουν τό σχολείο ή θά τά σπάσουν όλα ή θά προβούν σέ άγριεσ καταλήψεις...

• Τό πρόβλημα είναι σοβαρό. Όχι μόνο διότι έμποδίζονται στην άναγκαία εκπαιδευσί τους οί **φιλότιμοι μαθητές**, αλλά και διότι οί μαθητικέσ συμμορίες περιφρουρούνται από «ιδεολόγους (!)» τής άναρχίας και του έγκλήματος, μέ πρόσχημα τήν... έλευθερία (!) και τόν... δικαιωματισμό (!).

• Τό ποιός φταίει γιά τή **συμμοριοποίηση** μαθητών και φοιτητών (μικρής μέχρι στιγμής μειοψηφίας) τό γνωρίζουν όλοι. Άφωπλίσαμε τά παιδιά από τά εύλογημένα όπλα τής **πίστεωσ στον Χριστό**, τής αγάπης και τής σεμνότητας, και τά ώπλίσαμε μέ τίς **φορητέσ βόμβεσ**, όπως είναι τά ποικίλα ψηφιακά έργαλεία. Και, τό χειρότερο από όλα, πολλές οικογένειεσ έκλεισαν τήν πόρτα τους στον Χριστό, τόν άληθινό φίλο των παιδιών. Όταν κλείνης τήν πόρτα στον Χριστό τής ζωής και τής χαράσ, τής ήθικής και τής τιμιότητας, μετατρέπεις τό σπίτι σέ **θηριοτροφείο**. Τά μικρά θηριάκια, τά κακομαθημένα παιδάκια, δέν άργούν νά γίνουν φόβος και τρόμος άκόμα και του σχολικού περιβάλλοντος.

• Μπροστά στο φαινόμενο τής άγριότητας παιδιών και έφήβων καλούμεθα νά αναλογισθούμε τήν ευθύνη μας. Τό ενδιαφέρον τής Έκκλησίας γιά τά πρόβατά της δέν φανερώνεται μέ πολυτελείσ παραστάσεισ! Φανερώνεται μέ τό ζήλο γιά τό **«ποιόμεινε τά πρόβατά μου»**. Μέσα σέ άγρια εποχή πολέμων ή **κατηχητική κίνησις** ζηλωτών έργατών του Ευαγγελίου έφερε άγιουσ καρπούσ. Τό έργο μας, λοιπόν, είναι όχι τά πανηγύρια, αλλά τά παιδιά. Η προσταγή του Κυρίου μάσ δεσμεύει: **«Άφετε τά παιδιά έρχεσθαι πρόσ με»** (Ματθ. ιθ' 14). Γιατί χαρίσαμε τό θησαυρό μας, τά παιδιά, στον Διάβολο;